

HARLEQUIN®

JALOOLINE ROMAAN

*Näiline
kiblus*

Georgie Lee

Georgie Lee
ENGAGEMENT OF CONVENIENCE
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viies

© 2013 by Georgie Reinstein
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07276014
ISBN 978-9949-25-573-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatiikk

31. oktoober 1805

Julia kuulis mäetipult kajavat lasku. See lõhestas varahommikuse vaikuse, saates šokilaine läbi tema keha ja vaigistades linnud ümbritsevates puudes. Tõmmanud tugevasti Manfredi ratsmetest, peatas ta suure musta hobuse ja uuris metsa ratsutamisraja ümber, otsides märke tulistajast. Puudel domineerisid oranži, punase ja kollase säravad varjundid ning kerge tuulehoog saatis palju lehti kaskaadina maapinnale. Linnuparv tõusis metsast õhku, näidates laskmise asukohta, kuid laskjast ei näinud ta midagi. Onu George käis siin tihti jahil, aga teda ei oodatud Londonist tagasi, enne kui alles päeval hiljem.

Kuidas nad julgevad, raevutses Julia, nügides Manfredit mööda mäekallakut alla tihedasse puudekobarasse, mis kasvas piki väikese oru põhja. Ainult nende naabrite Wilkinsite külalisel võis olla jultumust Knollwoodi maal ilma loata jahti pidada.

Madalad oksad tirisid ta juukseid ja tõmbasid need kuklanapale kinnitatud lõdvast sõlmest lahti. Lükates juukseid näolt kõrvale, mõtles ta, et tema vennanaine Emily laidaks kindlasti sellist lohakat välimust, aga Julia ei hoo-

linud. Ta ei kavatsenud lubada Wilkinsite mitte kuhugi kõlbavatel sõpradel oma metsas salaküttida.

Kui ta sundis Manfredi sügavamale padrikusse, ei olnud tal mõttes metsavahti kutsuda, enne kui hobune astus väikesele lagendikule just siis, kui süüdlane tulistas veel ühe lasu vastassuunas. Julia võpatas kõuetaolise kärgatuse peale, kuid Manfred, truu oma sõjahobuse tõule, seisis liikumatult kui kivi. Ainult tema kõrvade lingutamine võttis plahvatuse teatavaks.

„Mida te enda arvates teete?” nõudis Julia.

Võõras keeras näo tema poole ja Julia tõmbas teravalt hinge. Mees ei olnud mingi paks päevavaras, vaid kõige nägusam võllaroog, keda ta iganes oli näinud. Läbi puude tunginud madal päikesevalgus tõstis esile mehe tumedate juuste sügavpunase tooni ja muutis põseluud teravaks. Habeme vari märkis lõua kandilist joont, rõhutades sirget nina ja tugevat lõuga. Julia pulss hakkas tormama emotsiooniga, mis oli hirmust kaugel. Ta ei osanud sellele nime anda, aga see lähtus sügavalt tema sisemusest.

„Ma kütin,” vastas mees avameelselt. Nõjatanud püssi vastu puud, ajas ta end sirgu hoiakus, mis meenutas Juliale tema venna Pauli hoiakut, kui ülemohvitser käskis tal lõdvestuda.

„Te salakütite minu metsas. Koristage end nüüd siit otsekohe, enne kui ma kutsun metsavahti. Ta on siin lähedal,” valetas Julia, lootes, et mees seda usub. Teadev naeratus, mis sikutas mehe suunurki, ütles talle vastupidist.

„Ma tahaksin näha, kuidas teie metsavaht püüab mind ära ajada.”

Julia silmitses teda ja tal oli raske ette kujutada keda tahes oma teenritest, sepp võibolla välja arvatud, sellist

tugevat meest ette võtmas. Ta oli pikk ja sale, ent tihke, laiad õlad ja tugev rind kiirgamas jõudu, mida isegi avarad jahirõivad ei suutnud varjata. Järgides mehe pikkade käsi-varte joont kuni käteni, kujutles Julia neid enda piha ümber, kui mees ta Manfredilt maha tõstab ja oma keha vastu surub. Ta hammustas alahuult ootuses mehe suust oma huultel, soojusest, mis tõrjub hommikuse jaheduse.

Neelatanud tugevasti, tormas olukorra oht temasse tagasi, kui ta märkas mehe vööl rippuvat jahinuga, ja temas tõusnud vihal õnnestus need skandaalsed mõtted peast ajada. Mehe relv võis ju tühi olla, kuid polnud võimalik teada, millised olid tema oskused selle teraga. „Ma nõuan, et te lahkute otsekohe.”

„Pean ütlema, et minuga ei ole veel iial selliselt räägitud.” Mehe sinised silmad laskusid mööda kogu Julia pik-kust alla ja tõusid uuesti tema näole. „Eriti veel mitte nii kütkestav noor daam.”

Julia pigistas tugevamini oma ratsapiitsa, valmis meest lööma, kui ta teda ähvardab, aga mees ei lähenenud ikka veel. „Kui mina läheksin üle piiri teie maale, oleks mul sündsust alandlik olla, aga kuna teie tulite üle piiri minu maale, võin ma teiega rääkida nii, nagu mulle meeldib.”

„Teil tuleks reisida kauge maa taha, selleks et üle piiri minu maale tulla.” Mees naeris Julia suureks meelehärmiks.

„Hakake siis astuma,” käskis ta, „sest mida rutem te lahkute, seda kiiremini võite oma maale jõuda.” Kogenud ratsaniku kogu graatsiaga keeras ta Manfredi ringi ja kappas minema.

James jälgis, kuidas naine kadus puude vahele. Tema hobune, kui niisugust elukat saab üldse hobuseks nimetada, lõi pehmet pinnast üles, jättes enda taga tolmupilved laigulises päikesevalguses tantsisklema. Talle ei tulnud pähe midagi muud kui puhas hardus, nagu tol esimesel korral, kui ta oli olnud merel ja ainsatki maariba polnud silmapiiril. Ei saarte tumedad näitsikud, tavernielust kalgistunud, ega istandusteomanike tütrede oma rambe kõneviisiga polnud teda kunagi rabanud nii nagu see naine. Ta näis olevat liiga elukogenud, ent samal ajal kummaliselt süütu. Mida ta küll annaks, kui saaks naise hobuselt maha libistada, niisketele lehtedele panna ja teda teadlikumaks teha?

Jamesi keha jäigastus selle meeldiva fantaasia peale, enne kui puude vahelt läbitungiv päike ta peaaegu pimestas. Otsustades selle kõrguse järgi, teadis ta, et on aeg minna. Haaranud oma vasaku käega maast moonapauna, tundis ta läbi õla rebivat valu ja kott kukkus tema nõrgenenud käest, maandudes põntsatusega maapinnale.

„Põrgut.“ Ta haaras selle parema käega ja riputas üle õla. Püssi tagasilöök oli haava ärritanud rohkem, kui ta oli taibanud. Kõrvetavast valust hoolimata ei kavatsenud ta küttimisest loobuda. Ta oli juba niigi liiga palju ohverdanud.

Võtnud püssi, ruttas ta läbi metsa mööda väikest jalg-rada, mis viis mäe otsa. Ronides madalast orust välja, piinasid valu ja kõik emotsioonid, mida see kaasa tõi, iga tema sammu.

Pagan võtaks, pagan seda kõike võtaks, mõtles James kibestunult, astudes mäe vastasküljel alla ja mööda järgmist järsemat kallakut üles, peletades laiali märjal rohul sööva väikese lambakarja.

Üles jõudnud, kõrgus tema ees Creedon Abbey, mille hallid kivid, väikesed aknad ning arvukad tornikesed ja korstnad reetsid selle pärinevust keskajast. Jamesi vana sõber kapten George Russell oli hästi teinud, investeerides osa varandusest, mida ta laevastikus oli teeninud, sellesse väikesesse mõisasse. Ainult murtud ja söestunud katusetalad ning suitsust mustunud kivid rikkusid seda idüllilist pilti. George'il oli ühel õhtul kaks nädalat tagasi ebaõnnestunud õlilambi kustutamine ja järgnev tuli oli hävitanud suure osa majast. Nüüd sagisid sissesõiduteel tosinad töömehed, laadides suuri kiviplokke vankritelt maha või tassides sisse puitu, et alustada esimest remondipäeva.

James raputas selle kahjustuse üle pead, teadmata, kas oma sõbrale kaasa tunda või naerda. Kolmkümmend aastat laevastikus, neist viisteist kaptenina, ja George polnud kunagi mitte ühtki laeva kaotanud. Ning nelja aasta jooksul pärast erruminekut põletas ta omaenda maja pea-aegu maani maha. George'i kogu hooplemise juures, kui palju ta oli oma õetütrelt mõisa juhtimise kohta õppinud, polnud tal õnnestunud omandada lihtsat oskust, kuidas seda mitte põlema panna.

Jamesi lõbusus hääbus, kui ta edasi läks. Ta oli tõsiselt kaalunud oma raha investeerimist sellisesse mõisasse nagu see siin, ent nüüd polnud ta enam nii kindel. Mida tahes ta otsustab teha, tuleb seda teha varsti. Kuna tema haav oli piisavalt paranenud, oli nüüd aeg asuda millegi tähendusriikka kallale, mis täidaks tema päevad, selle asemel et neid asjatult raisata.

Ta läks kiiremini üles mööda jalgrada, mis kulges sissesõidutee kõrval, innukas mistahes tegevuse järele, mis

aitaks minema ajada teda sel hommikul jälitavat rahutut ärevust.

„Kuhu sa tormad?” hüüdis tuttav hääl tema selja tagant. „Kas sattusid metsas kummitusega kokku?”

James pöördus ja nägi George'i, kes juhtis oma suurt kreemikat täkku mööda sissesõiduteed üles. Sõbra laias muretus naeratuses tabas James jälgi sellest julgest kaptenist, keda ta kolooniates kümme aastat tagasi esimest korda oli kohanud. Viiekümneselt olid nüüd vaod George'i näol sügavamad, samal ajal kui maahärra vaikne elu oli tema kunagi päikesest tõmmuks muutunud naha heledamaks ja vöökoha jämedamaks teinud.

„Võibolla.” James pidas sõbraga sammu. „Kirjelda veel kord oma õetütart.”

„Miks?”

„Sest ma olen uudishimulik.”

George kehtas õlgu. „Just selline, nagu kahekümne ühe aastase tüdruku puhul võiks oodata. Tark, hea kehaehitusega, mõnevõrra ekstsentriline. Selles suhtes üsna minu moodi. Miks sa küsid?”

„Ma kohtasin teda metsas.” Jamesi vaimusilmas püsis rabav noor daam oma punakaspruunide juustega, mis langesid õrnades lainetes tema näo ümber, ning koorekarva nahaga, mis hõõgus ärritusest ja mingist tormakamast emotsioonist.

„Tõesti?” George'i silmades tantsiskles märgatav helk. „Ja?”

„Ekstsentriline, hea kehaehitusega. Kuigi sinu kirjelduse põhjal oleksin teda pidanud pigem hapuks guverrandiks kui Artemiseks.”

„Kui ma teda kirjeldasin, oli ta ikka veel tütarlaps.”

„Praegu ei ole ta mingi tütarlaps.” James imestas, kas temasugune naine oli iial tütarlaps olnud või oli ta lihtsalt merevahust välja tõusnud.

„Mul on hea meel, et sa leiad ta nii huvitava olevat. Knollwoodi jäämine annab sulle võimaluse temaga paremini tuttavaks saada. Kes teab, mida sa võid avastada?”

James nihutas moonakotti oma seljal, pannes vastu tungile libistada sõrmedega üle sakilise armi oma vasakul õlal. „Kas me peame minema Knollwoodi?”

„Jah, see kõik on korraldatud. Pealegi sarnaneb see siin tänase päeva lõpuks rohkem laevatehase kui majaga ja kui ilm muutub, siis sa ei tahaks, et vihm sulle pähe ladiseks.”

„See poleks esimene kord. Olen kaotanud arvepidamise nende tormide üle, mida ma olen merel üle elanud.”

„Ja ma oletan, et sa ei tunne sellest puudust. Me poleks eile õhtul siia jäänud, kui me poleks nii kaua admiral Stuarti õhtusöögil viivitanud, aga ma ei tahtnud nii hilja öösel Knollwoodis kedagi häirida.”

James naeris. „Mina ei olnud see, kes käis peale, et avataks veel üks pudel portveini.”

„Pole oluline, mis selle viivituse põhjustas. Magaksin hea meelega mugavas toas, mis ei lehka nagu keedulõke. Ja ma olin arvanud, et need magamistoad siin on kahjustusest pääsenud.”

„Sa oled pehmeks muutunud.”

George kehtas õlgu. „Aja jooksul muutud sina ka.”

James ei vastanud, sest see märkus ei parandanud tema meeleolu. Ta oli pärast erruminekut kaotanud juba liiga palju, et mõtiskleda millegi nii lihtsa kaotamise üle nagu tema karastatus. „Miks sa mulle ei rääkinud, enne kui me Londonist lahkusime, et maja ei ole elamiskõlblik?”